

L'ART COM A ENTORN VISUAL

El col·leccionista Josep Suñol, a través de la mostra “27 obres, 18 autors”
per Arnau Puig

Darrerament s'està parlant que l'única sortida que hi ha per a un mercat de l'art és el col·leccionisme. Entesa aquesta expressió en el bon sentit, efectivament és així. Perquè, altrament, el que fa el que en diríem art seria decorar parets, obrir finestres als espais tancats dels interiors de les habitacions dels nostres espais de vida, on passem gran part de la jornada de feina. Aquesta funció de la dita obra d'art no és menyspreable, atès que de fet significa una alenada de realitats diferents d'aquelles que constitueixen el treball capficat i concentrat a què obliga la subsistència social. Les obres penjades pels murs dels interiors de les cases i dels despatxos i oficines de tant en tant admeten el cop d'ull del repòs mental. Alguns grans mànagers així ho entenen i és en aquest sentit que tenen a l'entorn seü obres que els distreuen i que els plantegen lleus problemàtiques d'identitat, de troballa inesperada o de jocs de colors o formes que interessin, primer, i preocupen curiosament i relaxadament, després.

Però hi ha un altre tipus de persones que han arribat a entendre i sentir l'art com una preocupació formal, com una manera diferent de qüestionar-se el ser de les persones, per la seva sensibilitat especial i per les diferents maneres que hi ha d'entendre el món, moltes de les quals són realment curioses i preocupants per la seva singularitat. Aquest tipus de persones que s'interessen per les obres d'art perquè les entenen i les troben com a actituds insòlites davant de la realitat quotidiana social; aquest tipus de persones interessades per les sensibilitats plàstiques (artístiques en general), i d'altres persones, són conegudes com a col·leccionistes d'art; amb el benentès que ho facin com a col·leccionadors de curiositats plàstiques, no com a inversors de diners (és una altra manera d'emmagatzemar productes rendibles per a un esdevenidor) per garantir-se, fins a cert punt, la seguretat de no perdre'ls.

En Josep Suñol és un col·leccionista de subtils i curiositats plàstiques; ha establert i muntat la seva col·lecció perquè del que veia

que feien un determinat tipus d'humans, que són els artistes, triava allò que per a ell era més insòlit en el comú de les respostes quotidianes del viure. La curiositat de Suñol no era unilateral, sinó que acceptava les actituds i respostes úniques o especials que els anomenats artistes donaven als fets de cada dia. Aquesta vegada, la seva fundació –per mostrar al públic en general quines són les seves curiositats i els seus interessos en l'àmbit de la sensibilitat estètica– mostra 27 obres de 18 autors diferents, obres que pertanyen a la major part dels gèneres creatius proposats pels artistes mateixos: fotografia, pintura, collage, escultura i sonoritat.

Dins de cada especificitat ens enfrontem, a través de la proposta de Suñol, a captacions i respostes estètiques personals dels creadors. Conjuntament amb un seguit de retrats, del 1924 al 1931, de Man Ray –insòlits en aquest cas més per la personalitat dels retratats que per les innovacions fotogràfiques–, ens plantem davant del retrat de Mao Tse Tung, 1972, elaborat per Warhol, obra que estableix el contrast entre una imatge política ideal i la permissivitat dels processos que les noves tecnologies de la imatge permeten sobre la intervenció creativa i inventiva de cada autor plàstic, opció de salt al buit després de l'esperpèntic *Sera*, 1980, de Saura.

Així mateix, tenim la duresa impressionant per a tota sensibilitat seriosa d'una *Pintura n. 5*, 1959, de Millares, amb un *Pedris*, escultura de ferro, 1982, escairada i angulada, de Susana Solano, peces que entren en fort contrast amb *Cantir i bóta*, acoblament i pintura damunt bronze, 1987, de Tàpies. Només aquesta suma d'obres provoca la radical qüestió de fer-nos pensar a què es refereixen, què preocupa aquests artistes? Si són capaços de fer aquestes obres, quins són els condicionants que els impulsen?, on rau el sentit de les coses? En un altre ordre de coses, també presents a la col·lecció personal de Suñol i en aquesta mostra, hi ha les fotografies *A ras de suelo*, 1987, de sabates femenines i de només la part del turmell de les cames, d'Alberto

Andy Warhol.
Mao, 1972.
Acrílic, oli i
serigrafia sobre
lleng.
208x163 cm.

García Alix, conjuntament amb la pintura *Taula parada*, 1982, de Nino Longobardi, en què dos registres de pintura-disseny estableixen l'ordre de la disbauxa i l'ordre regulador de la geometria. Per contrast, una immensa *natura morta*, 1995, de Barceló, ens capgirarà el gust normal i ens fa pensar si l'art és per elogiar la natura o per detestar-la. Aquestes són les invitacions sensibles personalitzades que ens proposa un col·leccionista. Com és obvi, cadascú pot establir el seu ordre de les coses.